

עיריית כפר סבא

פרוטוקול וועדת נגישות עירונית ט' באדר תשע"ז 07.03.2017

חדר ישיבות עיריית כפר סבא

נוכחים:

רויטל לן כהן – יו"ר וועדת נגישות
מתי פז – חבר מועצה
אמיר קולמן – חבר מועצה
ממה שיינפיין – חבר מועצה
מיכל בן הרוש – מ' פיקוח חניה
מרים מלקו – רישוי עסקים
עו"ד גולן מוסאי – חבר
דורון היימן – חבר
לירית שפר שמש – חברה
אלן קרליבך – חברה
עידית אביטל נגישות השרות
עדי אבירם - רכזת נגישות
גילה שטילרמן – מזכירת וועדת נגישות

לא הגיעו: ענת קלומל, דבי בר, אבי תשובה, דוד גבריאלי, אסתי בן ארצי.

שלום.

רויטל לן כהן: אז קודם שלום לכולם אזכיר לפני שמתחילים שבועה הקודמת היה לנו שיעור חשוב לעצמנו בנגישות ונשתדל לדבר לאט יותר. ואחד אחד.

אל תיכנסו אחד לשני.

זה בכלל שיעור לחיים, בטח בשבילי. להשתדל להגיד שמות כדי שאורי יוכל להקליד ונוכל להפיק מזה פרוטוקול, שיהיה לנו תיעוד של מה שנאמר. לא שלחנו סדר יום, כי לי היה חשוב, היו החודש כמה דברים משמעותיים ובעיקר רציתי שנספר מה היה. גם היתה הדרכת עובדים, גם היה מפגש של לירית ועידית ועדי ואני ועובדים מהרשות בדברים שקשורים לנגישות לשרות ואני רוצה שנספר על זה ונשמע אם יש לחברי וועדה עוד דברים להגיד כי חשוב לי שהנושא של נגישות לשרות ובכלל עיר נגישה לתושביה ובכלל תפיסת הנגישות תעמיק יותר. עדי בבקשה.

עדי אבירם: אני אתחיל מהדרכות, אולי בינתיים עידית תגיע עם נושא השרות, אני רוצה לתת לה את הבמה. היא עדיין בקורס, אנחנו עושות הכל עדיין יחד, אני מנסה לדחוף את זה לכיוון שהיא תקבל את הפניות ולעזרה היא תפנה אלי, אני רוצה שזה יעבור אליה.

הדרכות עובדים, אחד הדברים שמחייב החוק זה הדרכות עובדים, זה מחולק, עשינו מיפוי של כל ה-2700 עובדים, כמה קיימים, כמה עשו הדרכות עד היום, חיפשתי שלוש הדרכות עובד עובד וסימנתי מי עשה באיזה שנה ומזה גזרנו את הבכירים שעדיין לא עשו הם, באו ושיתפו פעולה והיה מדהים. נשאר לנו לעשות עוד ל 120 עובדים ועוד לחינוך נעשה את זה ממוקד לחינוך ואחרי זה יישארו לנו השלמות. זו הדרכה של 5.5 שעות, הרצאה כללית בבוקר, כל אחד והאני מאמין שלו בעירייה, ואחרי כן כל העובדים חוו חוויות, נסענו על כיסאות גלגלים במכשולים, נתי ודורון ולירית עשו את זה איתנו, עושים מסלול, מספרים מה חוו, אדם על כיסא גלגלים מספר את החוויה האישית שלו, במקרה הוא גם תושב כפר סבא, בעל של עובדת, הוא מעביר את החוויה האישית שלו איך הוא חי את זה, אחר כך עם מישהי עיוורת, ומכניסים את כולם עם מקל נחייה וכולם נכנסים, לא רואים אף אחד, אומרים להם תתיישבו, תמצאו את עצמכם, היו כאלה שהתיישבו על הרצפה ואחד על השני. קוגניטיבית היתה חוייה שזעזע את האנשים. זה משהו שאנחנו בכלל לא רואים, ההוא עם המקל נחייה את רואה, חירש אתה לא תמיד רואה, אם לירית היתה עם שיער ארוך ורוצה שלא יראו היא מכסה את המכשירים, עד שלא תתחיל לדבר איתה לא תדע שהיא כבדת שמיעה, או חרשת, יש הבדל גדול, ועם הקוגניטיבי אתה בכלל לא יודע, עומדת בחורה יפה, ששבע שנים חיה בהוסטל בכפר סבא, אחרי שהשפילו והעליבו אותה כל החיים, סגרה את עצמה בבועה שלה, מצאו לה פה הוסטל שממש מלמדים אותם איך להתחיל לחיות בחוץ.

רויטל לן כהן: זה לא הוסטל, זה דיור מוגן. זה דבר שונה. זה לא בית מוגן. זה דירת לווין, במגורים בקהילה יש רצף מאוד גדול.

עדי אבירם: בקיצור מלמדים אותם ממש לחיות, מהתחלה ועד הסוף, איך להתקדם בחיים, איך לעבוד, איך לבשל, איך לסדר מיטה, אחרי שלושה שלבים שמה ממדריך ברצף, הם עוברים למדריך של כמה שעות ביום ואז יוצאים החוצה לעבוד. זו בחורה... היא עשתה את הוואו הכי גדול שהיה... בת עשרים... היא ממש עשתה שירות לאומי.

רויטל לן כהן: היה באמת מדהים.

עדי אבירם: מה שחשוב זו הקבוצה של העובדים שהיתה הפעם, עשיתי את זה יותר דרמטי, מהפעמים הקודמות, גם עם חברי המועצה, עד שאתה לא עושה... אתה לא מרגיש. השנה עשינו את זה יותר דרמטי, אני מציקה להם גם ביום יום שאנשים אומרים לי וואו עכשיו אנחנו מבינים, אז אני לא נותנת להם להתנתק מזה.

דורון היימן: זה מעולה שזה יהיה כל הזמן "בבק אופ דה מיינד" ואז כשיגיע מקרה בקהל עם נכות כלשהי הם יזכרו וברור שיתנהגו אחרת. השבוע, בכנס שהיינו, שמעתי על תוכנה שממפה את ההדרכות.

עדי אבירם: כל תוכנה כזאת, אין לנו הרבה כסף... אקסל, ישבתי על אקסל עבודת חמורים אני וטלי שלמה מההדרכות, עשינו עבודת חמורים, לקבל את התגובות, למפות מי עשה, מי נותני השירות העיקריים. כמה עשו? בסך הכל זה גם בעיה, כי עזבו כבר. הדרכה כל אחת היתה בין 100 ל-120 איש. זה לא 2700 בתוכם יש לך חינוך. יש להם סוג אחר של הדרכה, הסייעות כל המנהלניות של בתי הספר יש להם סוג אחר של הדרכה, הם 1300 מתוך ה-2700, אני מנסה להראות לכם את התמונות.

רויטל לן כהן: שני דברים נוספים על ההדרכה, הבחור הזה, רמי, שהיה על כיסא גלגלים, בין היתר סיפר שיש במרכז אהרוני חניות נכים שלא נגישות כי אי אפשר לעלות על המדרכה, אז זה בעבודה.

גולן מוסאי: גם אי אפשר לפתוח מעלון, כמו שדיברנו.

רויטל לן כהן: עובדים על זה. זה בטיפול. ודבר שני, שהיה משמעותי בעיני, שיצאו משם, במיוחד כי היו שם בכירים, הם יצאו משם עם אמירה שכל עובד צריך לעבור את ההדרכה הזאת, כי התפיסה משתנה והאנשים הופכים לסוכני שינוי. וזה כשאני מדברת על שינוי בתפיסה, זה בדיוק מה שאני מדברת עליו, ככל שנהפוך לסוכני שינוי וזה יוטמע בחשיבה שלנו, כי נגישות זה חשיבה, אז אנחנו בדרך הנכונה.

גולן מוסאי: בהקשר הזה של הפעילות המבורכת של הסדנא, אני חושב שהסדנא בעצם מלמדת את אותם נותני שירות, את ההכרה של זכויות למוגבלויות, יחד עם זאת לדעתי זה לא מספיק, חשוב שתהיה הדרכה יותר ספציפית למחלקות שנותנות שירות לאותה אוכלוסייה, אתן דוגמא, פנתה אלי לפני שבוע תושבת העיר, שהיא נכה, יש לה חנייה לרכב שלה, רכב נכה, בסמוך לפתח הדלת, לפני החנייה שלה מוצבות מספר פטריות שמונעות ממנה לצאת בנוחות מהרכב, היא פגועת סיפי, מתהלכת בקושי עם הליכון. זה ברוב טשרנחובסקי מול בנק הפועלים, היא פנתה דרך המוקד מספר פעמים, שלחו נציג, לאחר כשבוע הגיע נציג, בדק, אמר שצריך לבדוק עם המנהל ויחזרו אליה, אחרי שבועיים לא נעשה דבר, זה הגיע אלי, דיברתי עם איתי צחר ועם מדמון האהוב ובאותו יום זה טופל. לי חשוב שההדרכה לא תסתיים רק בהכרה של סוגי הנכויות והמוגבלויות אלא ככל שיש בעל תפקיד כזה בעירייה שנותן שירות, לצורך העניין מחלקת עבודות ציבוריות שמשרטטים את החנייה לאותו אדם נכה, ומגיע מישהו אחר ומציב את אותן פטריות, זה דברים שצריך להיות מובן לאותן מחלקות שעושות מצד אחד א' ומצד שני ב', דבר נוסף....

עדי אבירם: לפני הנושא הבא, פטריות.

גולן מוסאי: זה נכון גם למיקומן של חניות, לפעמים משקיעים מחשבה ונותנים חנייה ואחרי חודש מציבים שם ספסל או עמוד תאורה או תמרור ואחרי זה תושבים קושרים אופניים. או נוטעים עץ. אין סנכרון בין נניח נותן שירות כזה או אחר באשר לחשיבה את הצורך שכבר עושים למען אותו ציבור וחבל. חבל שהאזרחים נפגעים מזה וחבל שזה צריך להגיע למנהל בכיר בעירייה שמטפל בזה מעכשיו לעכשיו כמו שעשה איתי, כמו שזוהר עושה וכמו שרויטל עושה.

דורון היימן: עבדתי תקופה ארוכה בסקרי נגישות. וקראו לנו שוב לעשות בפרדס חנה ואז נוכחתי לדעת שהקבלן שביצע את העבודה, הפועלים שלו לא מבינים, עשו פסי הולכה

הפוכים, קשה לדרוש שהקבלן ידע. אתה אומר על הגברת עם הפטריות, האם מישהו מהעירייה בסוף היום חותם להם שביצעו את העבודה נכון ואז נמנעות הטעויות להבא?.

עדי אבירם: בנושא, כרגע מה שיצא מהנושא עם רמי ספציפית וקצת לפני עשינו עבודה של מלחמה, מלחמה אישית שלי בזה שוועדות תנועה מאשרות חניות ועושים את הסימון בלי הרמפות, מלחמה אישית שלי שיהיה יועץ בוועדות תנועה, וקיבלתי את זה. ועכשיו מנסה לסדר אחורה את כל התלונות. עשינו מבצע וניקינו את העיר מהפטריות כי זה מכשול בלי קשר, היום אסור שיהיו עמודי חסימה בגובה של פחות משישים סנטימטר עם צבע ניגודי, ב-2014 עשינו ניקיון של כל הפטריות, מצאתי ליד יין בעיר, הם שמו את זה לבד כי אנשים היו עולים. שטח פרטי, אבל זה מפגע... אם השטח הפרטי לא מגודר זה מהווה מפגע.

אמיר קולמן: האם יש אפשרות שאנחנו מסמנים חנייה בכחול לצבוע את שטחי השרות במדרכה? שבאים לשים ספסל רואים בעין כחול על המדרכה?

גולן מוסאי: זה מה שאני אומר.

עד אבירם: בעיקרון בתוך השטח הזה, בחניות התקניות של רכב גבוה תמצא את רחבות ההיערכות, שהן צריכות להישאר נקיות.

אמיר קולמן: בסוף העובד אמור לשים ספסל ולא יודע אם חצי מטר קדימה או אחורה, אם אני מסמן ריבוע על המדרכה, כולם יודעים.

מיכל בן הרוש: צריך לוודא שמי שמבצע את העבודה עושה אותה על פי ההוראות שלנו.

עדי אבירם: זה לא יעזור, תסתכל על דוגמא אמיר, זאת חניה בסמטת אנוש, קיבלתי תלונה, תיכף אני אענה לך על זה שזה לא הגיע אלי וזה הגיע לאיתי. אנשים חונים על רחבת ההיערכות עצמה. בעיקר הנכים עצמם שלא עם כיסאות גלגלים ואין הבנה בסיסית על זה.

גולן מוסאי: זה מוציא אותי מדעתי, זה נכון גם לחנייה ממול.

רויטל לן כהן: לי יש חניית נכה ועד שלא הכרתי לא ידעתי שזה להיערכות.

עדי אבירם: היה עמודון וסיפרו לי שכל יום יש מי שממהר וחונה שם. זו חניה בסמטת אנוש, זה גם ליד בית הכנסת. הם הורידו את העמודון, פירקו אותו.

מיכל בן הרוש: שלחי לי את הכתובת אעשה אכיפה מוגברת שם.

הלן קרליברג: זאת פעם שלישית שהורידו שם את העמודון.

אמיר קולמן: גם הנכים שמשתמשים בשירותים לא מכירים את השפה של שטח היערכות, צריך עוד לחזור אחורה ברמה של לייצר שפה אחידה.

רויטל לן כהן: אני רוצה לחזור למה שאמר אמיר, הרעיון של לסמן על מדרכה זה נכון, לא רק כי עובד יצטרך לשים ספסל אלא אפילו כשמזיזים את פחי הזבל הירוקים בבוקר לאיסוף הם שמים איפה שהם יכולים, אם היה שטח מסומן היה להם הרבה יותר קל לא לתפוס את השטחים האלה, אנחנו יכולים לחשוב על זה גם אם החוק לא דורש.

גולן מוסאי: זה נכון לכל מקום של פינוי זבל, אותו קבלן צריך להיות מודע לכך ולהנחות את הפועלים להציב את הפחים בצורה שלא תהווה מכשול.

רויטל לן כהן: אנחנו יכולים לעזור להם? נעזור.

מתי פז: איפה שהחניות מסומנות בכחול על הכביש הגיוני שיהיה גם שטח סטרילי.

מיכל בן הרוש: הגיוני למי? לנו. למי שמודע.

מתי פז: אבל אי אפשר לפנות בצורה הזאת את כל הזבל.

לירית שפיר שמש: פועל הכי פשוט, אם לא מסבירים לו לא יידע. הדרכה צריכה להיות לכל הדרגים, אני לא אשכח את המרצה בקורס מורשי נגישות שירות שסיפרה שהיא רואה חשיבות להדריך גם עובדי ניקיון כי כשלוקחים בית שימוש של נכים והופכים אותו למחסן בגני לחומרי ניקוי בגני ילדים זה לא לעניין. לכן צריך ללמד את כל העובדים.

עדי אבירם: בפעם הזאת ירדנו לרזולוציה של אנשי שטח, הפיקוח, הביטחון, השיטור העירוני. איפה אלה? ואת רואה את החבר'ה של השיטור העירוני, הם היו המומים. עובדי הזבל זה לא שלנו. הם נחשבים מבחינתנו נותני שירות, אלה שמפנים את הזבל הם של חברות אחרות של מכרזים וגם הם יצטרכו לעבור הדרכות.

לירית שפיר שמש: צריך פשוט להתאים להם את זה.

רויטל לן כהן: אנחנו כרשות מקומית לא יכולים לקחת עובדים של קבלן... לא עובדי קבלן שעובדים אצלנו, עובדים של קבלן.

עדי אבירם: זה חלק מהחוק... בחוק העסקת עובדי קבלן. אבל רגע, משהו הכי חמור, את התלונה קיבלתי בסוף יום חמישי, סוף יום ראשון נפגשתי עם התושב, יום שני נפגשתי איתו בשטח, אין לי מושג למה להגיע לאיתי. אני הייתי בשטח, למה לאיתי?

גולן מוסאי: אני פניתי לזוהר, הוא מטפל גג יום אחרי. במקרה הוא היה עסוק, דיברתי עם איתי. הייתי בפגישה, לא הספקתי לצאת וקיבלתי טלפון מזוהר שאומר שהוא מטפל בזה.

רויטל לן כהן: איתי כותב ביומן וכמו בזוזובר, זה כבר יוצא במטבח.

מיכל בן הרוש: בישיבת היערכות ליום העצמאות, איתי מקריא מהפנקס, מה ראובן יגיד, הוא רשם מה הוא יגיד לפני שראובן דיבר, זו שיטת עבודה חולנית שעובדת.

גולן מוסאי: דיברנו על סימון החניות, אני התוודעתי רק לאחרונה שיש ברמת ההנהלה לא לצבוע יותר את החניות לנכים בכחול, אלא בלבן. לא לצבוע בכלל.

מיכל בן הרוש: הצביעה על הכביש לא חוקית ואין דרישה בחוק.

רויטל לן כהן: זה לא שהיא לא חוקית, אין דרישה.

מיכל בן הרוש: נכון, מה שרלוונטי זה תמרור לפי דרישת החוק. מאחר ומדובר גם בתחזוקה וגם בדהייה, וגם אם צריך לבטל את החנייה הצבע נשאר אם מסירים את התמרור עדיין לא משתמשים בחנייה.

אמיר קולמן: זה מצוין.

רויטל לן כהן: מי הגיע להחלטה הזאת?

מיכל בן הרוש: עמירם או עבודות ציבוריות, יושב וועדת תנועה מאשר את זה.

גולן מוסאי: אני דיברתי עם עמירם מילר, יש לי הסגות רבות. דיברתי איתו, יש פתרונות. אם מבטלים אפשר לצבוע בשחור ולגרד את זה. יש דרכים לטשטש את הכחול הזה. זה שיש תמרור לא בהכרח כל אחד רואה אותו לצערנו, בנוסף, כשיש על התושבים בכפר סבא, שרגילים שחניית נכים צבועה בכחול, ופונים אלי נכים שלאחרונה סימנו להם חניות חדשות. היו עושים כחול ולאחרונה לבן. יש מישהו... יש בחור שסיידתי לו... לאחרונה ברחוב אימבר, לסימון חנייה שמורה, שהשכן... שהחנייה צבועה בכחול, בחנייה החדשה השכם וערב גולשים לו ומחנים ולא שמים לב לסימון כי חושבים שהתמרור של החנייה השמורה של השכן.

רויטל לן כהן: אני אטפל.

לירית שפיר שמש: הכחול הזה, לפחות לי עם קושי בראייה הוא הרבה יותר ברור.

מיכל בן הרוש: נדבר על זה מול עבודות ציבוריות.

גולן מוסאי: כשמסמנים חנייה זה לרוב ליד ביתו של אדם או ליד עבודתו, צריך רק לחשוב.

הלן קרליבר: אני כבר כמה שנים רודפת אחרי צומת אחת. זה בעיה. הצומת של אז"ר והשחר, אני לא יודעת למי לפנות. זה על ידי התיכונים, יש כיכר שמה, אני מגיעה מרחוב אז"ר, על המדרכה, צריכה לרדת לכביש ולעבור את כל הכיכר בהשחר ומצד שני לעלות שוב. אין לי דרך ישרה, וזה אני אומרת כבר חמש שנים. לא מזמן אמרו שנטפל. אני הולכת לבית כנסת, אני נוסעת מז'בוטינסקי על אז"ר, צריכה לעבור את הכיכר ולהמשיך הלאה. כדי שאני אסע ישר, אני חשבת לעבור לצד שני ולעלות, אין ירידה. אין אפשרות לעבור בלי לנסוע בכביש, אני אישה מאוד חוקית, לא עוברת באדום, כמעט נדרסתי כי לא עברתי באדום, אבל זו אני. אני ילידת ניו יורק, ירוק הולכים, אדום עומדים. זה מאוד מעצבן אותי... או לפעמים מישהו יעצור ויגיד לי גם. אני לא מחכה שמישהו יעצור, או אני לא צריכה לחכות, אני צריכה מעברים ישר.

עדי אבירם: ברחוב רמז, אותו סיפור, חצי ואז צריך לעבור לצד השני, ברחוב רמז, בשיכון עליה, מה עשינו? בגלל התלונה שהם צריכים לעשות ככה כדי להגיע בסוף, העברתי לוועדת תנועה, חוקית תנועתית מותר לעשות הנמכות מדרכות במעברי חצייה וברמפות לנכים, אין מעבר חצייה, ופה הבעיה, אין מעבר, גם לאדם רגיל אסור לעבור לא במעבר חצייה, אלו חוקי התנועה.

הלן קרליבר: לא רק שאין, יש גם מעקות ארוכים מסביב.

עדי אבירם: זו ההגנה של בתי הספר.

ממה שיינפיי: בעצם יש מעבר חצייה אחד. שהולך מצפון לדרום. אין מעבר חצייה ממזרח למערב בשום מקום, עכשיו כל התלמידים עוברים עבירות תנועה, אלו שבאים מכיוון מלבי, על אז"ר, ממזרח למערב, הוא בעצם, אין לו מעבר, הוא חוצה על חניון, אין שם מעבר חצייה. יש צמוד לכיכר.

הלן קרליבר: שעובר את רחוב אז"ר.

ממה שיינפיי: על השחר יש.

אמיר קולמן: בצד הצפוני על אז"ר יש.

מתי פז: בצד ההוא אין. צריך לעבור צפונה ולעבור ולחזור דרומה.

עדי אבירם: זה מחייב וועדת תנועה.

גולן מוסאי: בנוגע לחניות, יש לי שאלה. בירוקה, חניות נכים בירוקה, בעיקר באזור הקניון. כבר למעלה משנה. לצערי בשטח עדיין לא מסודרות החניות לנכים בשכונת הירוקה באזור הקניון. עדיין אין חניות.

רויטל לן כהן: אתה טועה, יש.

עדי אבירם: יש שתיים בחוץ ויש בקניון.

גולן מוסאי: ע ל זה אני מצר, דיברנו על כך שגובה החניון מוגבל.

עדי אבירם: ובגלל זה עשינו שתיים בחוץ.

גולן מוסאי: אין מספיק חניות, יש שם אחת ליד הכניסה לשופרסל, שהיא כניסה למשאיות. רק אתמול הסתבר לי שבהחלטה של הנהלת הקניון, שמבחינה תקציבית החניון היה פתוח עד 22:00 כל יום ועכשיו קיצצו והוא פתוח עד 22:00 רק פעם בשבוע בימי חמישי, כך שאין אפשרות לרכבים עם מעלונים לחנות באזור הקניון, אין מספיק חניות לנכים.

עדי אבירם: הוספנו שתי חניות וזהו, גמרנו את החניות בעצם.

מיכל בן הרוש: בעתיד ברחוב רפפורט מול הקניון, הולכת להיות חנייה אזורית. למי שגר בסביבה, רחוב רפפורט יהיה הפנוי.

עדי אבירם: מבחינת הקניון אנחנו גם לא יכולים לאכוף או להכריח.

רויטל לן כהן: אני לוקחת על עצמי לבדוק האם ההסכמים שלנו מול הנהלת הקניון כשהם קיבלו אישורים לבנייה וכו', האם היה סיכום לגבי העניין הזה ואם היה אנחנו צריכים לאכוף, אם לא היה נפנה ונבדוק את העניין הזה מול הנהלת הקניון.

גולן מוסאי: חשוב לציין שההגעה שלנו לשם היא לא לצורך הנאה, יש שם סניף גדול של קופת חולים כללית.

רויטל לן כהן: זכותך להנות, אתה לא צריך להצדיק את זה בקופת חולים.

גולן מוסאי: מקובל עלי, אבל זה אחד הטיעונים שאפשר להגיד.

רויטל לן כהן: לא, הזכות לנגישות היא להגיע לכל מקום בכבוד, בעיקר בהנאה. זה לא מעניין אותי, קופת חולים, בית ספר, בית סוהר. קניון.

גולן מוסאי: אני מעריך את זה.

לירית שפיר שמש: אפרופו קופות חולים, פנה אלי אדם נכה עם רכב גבוה שאמר שליד קופת מכבי ברוטשילד יש ערוגה שמפריעה למעלונים, צילמתי ושלחתי לעדי.

עדי אבירם: אלא אם הזיזו אותה. התמונה ששלחת לי... אגיד לך מה מפחיד אותי עכשיו... אני מנסה לחשוב, מה מפחיד אותי, זו החנייה שתמיד השכן מהנעליים והשכן השני, מי שהיה מגיע ראשון היה עולה על המדרכה והשני היה חוסם. ההוא מהחנות נעליים היה חונה על המדרכה, הוא גם נכה, אבל מה הוא היה עושה, הוא חסם את הירידה של הרכב. מפחיד אותי שהם לא החליטו שזו השיטה כדי לעבור. אני אבדוק.

מרים מלקו: לעניין החניון שסגרו, לא מזמן הם סגרו ברפפורט את הכניסה לכל היום, אחרי שכתבנו להם הם נאלצו לפתוח.

גולן מוסאי: אתמול זה היה, אתמול הגעתי בשבע. שאלתי את השומר, זה מה שנמסר לי.

מרים מלקו: כבר בדקנו, אסור להם לסגור.

רויטל לן כהן: אני אבדוק. אם סיימנו את נושא החנייה, הייתי רוצה שלירית תספר על איך הגענו לשיחה שהיתה בנוגע לנגישות לשרות.

לירית שפיר שמש: יש לנו את העניין של פרסום התאמות נגישות לארועים גדולים. אני למשל מקבלת הודעות מהרשות לעסקים קטנים בעיר, שאין בהם שום דבר או עניין על נגישות אז אני לא משתתפת, אני מקבלת גם ממועצת נשים בעיר, לא אשתתף, לא נגיש לי, מכל העניין הזה אמרתי שצריך לקדם את זה הלאה, ומפה אעביר את השרביט כי היה לי קשה לעקוב בפגישה.

רויטל לן כהן: אחת הסיבות לפגישה הזאת, מעבר לכך שיש פרסומים לא נגישים שעדי בצדק כועסת עליהם. אין חשיבה מראש על לעשות את הכנסים בצורה נגישה, אחת הבעיות שעלו, שכשללירית היתה בעיה להירשם דרך האתר. והיא פנתה אלי אחרי כמה פעמים ואני עשיתי אסקלציה כי המשיכו לא להבין מה אנחנו רוצים, אז מרוב שרצו מהר מהר להיות בסדר ולתת שירות טוב אמרו ללירית שכבר מתקשרים אליה. כתוצאה מזה עלה הנושא של ההבנה של העובדים פה ושל נותני השרות באמת למשמעויות השונות של נגישות שרות, בדרך כלל ההבנה היא לסדר לאנשים רמפה.

לירית שפיר שמש: או שההבנה היא שהאדם הוא טיפה מסכן וצריך לעזור לו, לפעמים לא צריך עזרה אלא שהנגישות תעבוד.

רויטל לן כהן: אז עשינו פגישה ראשונה, בעיקר דיברנו על נוהל עירוני לאירועים.

לירית שפיר שמש: זה התחיל מהקטדרה החדשה.

רויטל לן כהן: הדבר המשמעותי בישיבה הוא שזה לא מספיק לעבור לעדי לאישור, אלא שדבר הראשון הוא שצריך להתייעץ עם רכזות הנגישות, כי התפקיד שלהם הוא לא רק לאשר בסוף כי אם יש משהו שכבר הוציאו עליו כספים יהיה כבר קשה להנגיש, אבל אם פונים מראש, אפשר לעשות את זה.

לירית שפיר שמש: לדוגמה תמלול צריך להתארגן תקופה מראש, או אם אדם חרש שזקוק לתרגום בשפת סימנים ויש לו את הזכות לדרוש את זה מראש, צריך להיערך למצוא מתורגמן.

רויטל לן כהן: עלה עוד דבר, הנושא של היערכות בחירום היא בעייתית ששוב הדגישה את חוסר ההבנה, שאם צריך להודיע לאנשים לרדת למקלטים אם יש לאנשים עובד זר צריך להודיע לעובד הזר, אמירה מצמררת כי אנחנו מדברים על האדם כאוטונומי.

לירית שפיר שמש: ואם זה חרש שגר לבד למשל?

רויטל לן כהן: מה שלי היה מאוד חזק מהדבר הזה ואשמח לשמוע גם מכם איזה דברים אתם נתקלים בהם יום יום ואתם חושבים שקשור לחשיבה תכנונית שלא מקבלת מענים או לא ברורה מאליה, כמו למשל שאנחנו לא מודעים למשפחה של, אלא צריכים להודיע לאדם, או שכשאנחנו מדברים על תכנון של אירוע לא רק בודקים האם הפרסום מונגש, אלא האם מראש קבענו את האירוע במקום שבו אדם עם מוגבלות יוכל להשתתף בו.

לירית שפיר שמש: כי אם שמים לי אירוע לנשים שצריך להיות 150 איש, בבית קפה שלא מונגש אקוסטי, רק להמחשה, זה אירוע של העירייה.

עדי אבירם: בהתקדמות שלנו כתבנית, כל הנושא של נגישות שירות, כמה שאני מנהלת סביב 70 מיליון שקל בנגישות מתו"ס, עד 2021 אישרו, יכול להיות שנגיע ל-20. אולי בהגזמה לאורך שנים, כי זה ימשיך אחרי, אבל התכנית אב, לזה עידית נכנסה לזה, והיום באמת עשינו מעשה שהוא לקדם את עצמו, באמת באירועים, בדברים שיותר קל, בנגישות שרות יש בו מכלול, של כמה סעיפים שלחנו היום? 50 סעיפים.

עידית אביטל: היום כל מחשבה שעולה לי בראש זה על שוויון, היינו במק"ד, יש אירועים. הגענו למשה, תראה אין מעקה בשירותים, המקום שלך נגיש. למה אסור לקיים שם את זה אירועים אני לא מבינה בזה.

עדי אבירם: מרים אמרה שאסור. אני אסביר לך משהו, בחודש האחרון, מאז שקיבלתי את הפוש מאגף שרות לנושא של אירועים נגישים, אני נכנסת אחד אחד בזה שעשה את הדברים לא תקין,

עידית אביטל: אני הבנתי השבוע, לא להיות מקובעים, המקום נגיש, אז תעשו, לא נגיש אז אל תעשו, לא. מוצאים את המקום ובודקים מה ניתן עוד לעשות. אנחנו השבוע בפגישות עם כל המחלקות, גם עם הפצה לכל הממונים, פגישה עם נגישות ישראל להצעת מחיר ודורון אני מחכה להצעה שלך, יש לנו אור ירוק מצאלה. היא מגבה אותנו, שלחה לאושרת היום מייל שהיא עומדת מאחורינו ואם יש בעיות בירוקרטיות .

רויטל לן כהן: לאור ההערות שאנחנו כבר כן יודעים עליהן, מועצת נשים והמועצה לעסקים קטנים, וודאו עם מי שאחראי שם, שהם יודעים ומודעים לצורך לעשות אירועים במקומות נגישים ונגישות באירועים.

עידית אביטל: אני הבנתי שמועצת נשים זה נגיש. יש לנו פגישה עם ליאן, נעביר לה את הנקודות.

אמיר קולמן: פעמיים קבעו מנהלת עסקים במקום לא כשר, גם כשרות זה נגישות...

עידית אביטל: דבר אחרון, רמפות, ע"י ייצור שלנו, של העירייה, ניתן את הרמפה על חשבוננו, כהגשה לבית עסק, זה עושה לבעל העסק פרסום, אני אעביר לכם את המצגת של רחובות. כדי שתוכלו להתרשם. אנחנו ניתן לבעל עסק קטן שאינו נגיש, רמפות. עסקים קטנים רובם בויצמן, ניתן להם רמפות שמאפשרות לו לפרסם על גבי הרמפה, גם שמים לוגו של העיר, מפרסמים אותו בעיתון יחד עם הרמפה. ראיתי את זה. עושה טוב גם לעסק גם לרשות.

אמיר קולמן: זה לטובת אירוע או שאת נותנת לו את זה?

עידית אביטל: נותנת לו את זה.

רויטל לן כהן: אנחנו נייצר את הרמפה, השיפוע יהיה תקין. אם גולן מגיע ורוצה להיכנס לבית עסק שיש שם מדרגה, בגלל שאי אפשר שתהיה שם רמפה קבועה כי זה מפריע לעוברים ולשבים, הוא מוציא שם רמפה, זה מקובל בכל העולם.

גולן מוסאי: יפה אבל עד כה היו בתי עסק שאליהם נשלחו פקחים והם נדרשו לפרק את הרמפה באופן מיידי.

רויטל לן כהן: אבל אנחנו מדברים על רמפה פריקה.

גולן מוסאי: אני הבנתי שכל רמפה עד כה צריכה לעבור במחלקת הנדסה ולקבל מעין היתר,

עידית אביטל: זה דבר שאושר ברחובות ומתחיל להתבצע ברחובות. הם באו להציג בפנינו את הפרויקט הזה.

ממה שיינפין: מי משלם על הרמפה?

אמיר קולמן: אצלי יש 8 מדרגות, אין נגישות, אם אני רוצה לעשות רמפה תקנית, אני נכנס לאמצע הכביש, כל פתרון קונסטרוקטיבי שניסינו לעשות העירייה הוציאה צו הריסה.

עדי אבירם: אני אחדד את החוק, כל אדם שיש לו שיפוע עד 60 ס"מ סליחה 6 ס"מ יכול לעשות את הפריקה. הוא חייב להגיע למהנדס העיר, להודיע שהוא מבקש אישור להראות את מה שהוא רוצה לעשות, את הסקיצות, והוא יכול לקבל, במידה והוא יוצא מעבר לזה, כמו חממה, שיום אחד מתחת לפרצוף עשה רמפה מסודרת, ארז אמר לו להרוס, תביא סקיצה ותקבל אישור. מה הבעיה עם כל הרמפות? כי הם הופכות למכשול, כבד ראייה יכול להיכנס בזה. הם עושים מה שייראה להם כתקין.

מיכל בן הרוש: אני לא בטוחה שרמפה של 6 ס"מ זה מכשול. זה זווית?

עדי אבירם: הם חייבים אישור ברגע שזה נכנס לשטח ציבורי.

גולן מוסאי: בהתייחס לשאלה לארועים גדולים, חשוב לא רק נגישות אל המקום, אלא גם במקום עצמו, כמו אירוע בכיכר העיר, הרבה פעמים כשאני מעוניין להגיע עם הילדים לארוע, מהר מאוד סוגרים אותי, הורים אחרים, עם ילדים על הכתפיים. גם אצלי יושבים על כתפיים ולא רואים כלום, צריך לבנות גלריה, הצורך להיות בקדמת הבמה הוא לא עבורי, אלא למלא את החלק שלי בהורות, מה גם שבאיזה שהוא שלב נמאס, גם אם עזרו לי, אני צריך להגיע לאזור סטרילי כחצי שעה לפני הארוע, צריכה להיות חשיבה גם בהקשר הזה. לדוגמא, כל אירוע שנעשה בפארק ויש דוכנים של מזון שהם לא נגישים כי הם על המדשאות, אם הגעתי עם אשתי יש מי שייתן מענה, אבל מה קורה עם זוג נכים? או שאני רוצה להגיע לבד? גם אם אני שולח את בני...

רויטל לן כהן: תסביר לי שוב מה שהסברת עכשיו.

אמיר קולמן: אם הדוכן לא נגיש הוא לא יכול להגיע אליו...

גולן מוסאי: בדיוק. אז לדעתי צריך לתת איזו שהיא חשיבה מעבר לנגישות למקום האירוע עצמו.

עידית אביטל: להטמיע, בכל מחלקה, בכל מקום, לדבר נגישות, בשפת הנגישות.

גולן מוסאי: לדוגמא לפני חצי שנה היה ערב יוצאי להקות צבאיות, יצאתי מהרחבה ישיבתית בתחנת האוטובוס, זו היתה ברירת מחדל...

מתי פז: לא יכולת להיכנס לרחבה למטה? יש שם מקום של המוזמנים.

גולן מוסאי: באיזה שהוא שלב הכל התמלא שם...

רויטל לן כהן: רשמנו ונבדוק, אנחנו צריכים לפנות את החדר.

מתי פז: אני זוכר לפני שנתיים ביום העצמאות לבמה המרכזית, הכינו מקומות לנכים עם כיסא גלגלים.

עדי אבירם: זה שנה שעברה מהמלחמות שלנו...

הלן קרליברג: שנה שעברה לא היתה במה מרכזית, היו כל מני מקומות, הם לא היו נגישים.

דורון הימן: אני חושב שמה שאמרה עידית זה נפלא, זה אמנם פלסטר, כי יש את התכנית העתידית לרחוב ויצמן שברור שכשיעשו אותה הכל יהיה נגיש, אבל בינתיים אם עוד 50 חניות יהיו נגישות, הרווחנו.

מיכל בן הרוש: אפשר לעשות סבב עסקים, למפות ולעשות את החתך מה שתלוי בנו ומה לא.

רויטל לן כהן: לפני שנסיים יש עוד דברים? מישהו שלא מרגיש שקולו נשמע?

מיכל בן הרוש: היתה לנו קבלת קהל, כשיצאתי לשם, אמרתי שאני הולכת לוועדת נגישות והעובדים אמרו, רגע, אנחנו לא באים גם? הם היו בהדרכה וכבר רוצים להגיע, הם חשבו שזה סוג של המשך. יש מעלית אצלנו, אני סידרתי את הרמפה ואת הטיח, ידעתי שגולן צריך להגיע, שלא יהיו פאדיחות...

רויטל לן כהן: אז תודה רבה, אני שמחה שאתם מגיעים ותורמים, הידע שלכם לא יסולא בפז, תודה רבה.